

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2004. augusztus 8.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

FILEMON ÉS ONÉZIMOSZ

Alapige: Filem 15-19

> ***Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, most már nem úgy, mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred. Ha tehát engem társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint engem. Ha pedig valamivel megbántott vagy tartozik, azt nekem számítsd fel. Én, Pál, saját kezemmel írom ezt, megadom neked!***

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, magasztalunk és dicsőítünk téged és valljuk, hogy te teremtetted az eget és a földet, és mindent, ami azokban van.

Áldunk azért, mert mérhetetlen felette állsz mindennek és mindenkinek. Kezedben tartod az események irányítását, te veszed körül oltalmaddal a benned bízókat. Tőled kaptunk az elmúlt héten is sok-sok lelki és testi áldást. Magasztalunk téged ezért.

Bocsásd meg, Urunk, hálátlanságunkat. Bocsáss meg minden hűtlenséget, amikor a tőled kapott értékeket nem arra használjuk, amire adtad. Bocsásd meg a mélyen sejtjeinkben levő önzést, hiúságot, gőgöt. Bocsásd meg a bennünk levő sok hitetlenséget és bizalmatlanságot. Bocsásd meg, hogy olyan sok félelem is meglapul a szívünk mélyén. Adj szabadulást ettől.

Köszönjük, hogy igéddel ma is tudsz újat teremteni. Gondolkozásunkat és jellemünket is egészen újjá tudod teremteni. Alázatosan kérünk, végezd ezt a te munkádat most is közöttünk.

Hadd váljék az, ami elhangzik, a te hozzánk szóló igéddé, és Szentlelkeddel győzz meg minket arról, hogy micsoda az igazság. Formálj minket egészen újjá, hogy kiábrázolódjanak rajtunk a mi megváltó Urunk Jézus Krisztus vonásai.

Könyörgünk hozzád azokért, akik most vigasztalásodra szorulnak. Adj a szívükbe élő reménységet. Engedd, hogy túllássanak a búcsún, az emlékeken, az elmúláson, és komolyan vegyék a láthatókon túl a láthatatlanokat, téged magadat, és a te ígéreteidet, és az űrt, ami az életükön támadt, te magad töltsd ki, feltámadott Urunk Jézus Krisztus.

Kérünk, hogy minden akadályt, ami megnehezítené, hogy igéd a szívünkbe jusson és élet támadjon belőle, háríts el az útból, és áldj meg gazdagon minket itt, ebben a csendes órában.

Ámen.

Igehirdetés

Mindannyiunknak hasznos volt, hogy hónapokon keresztül alaposan végig tanulmányoztuk Pál apostolnak a Kolosséba írt levelét. Az apostol válaszaiból következtettünk arra, hogy milyen kérdések merültek fel a gyülekezetben. Érdekes lenne azonban tudni, hogy milyen lehetett az a gyülekezet. Milyen volt a légköre, milyen emberek jártak oda, és mennyiben különbözött a környezetétől.

Ezekre a kérdésekre találhatunk választ a Filemonhoz írt levélben. Filemon tudniillik a kolosséi gyülekezet vezetője volt. Amikor Pál két postásától elküldte Kolosséba a gyülekezethez írt levelet, akkor elküldte vele ezt a magánlevelet is.

Két levél érkezett meg Filemonhoz. Az egyiket mint a gyülekezet vezetőjének fel kellett olvasnia, sőt láttuk azt, hogy el kellett küldeni a szomszédos gyülekezetekbe is, ez a másik meg neki szólt. Csak neki személy szerint, egy egészen magán jellegű problémáról. De éppen ez a magán jellegű probléma és az a vakmerő bátorság, amivel az apostol olyat kér a gyülekezet vezetőjétől, ami senkinek nem jutott volna eszébe akkor, ez mutatja, hogy milyen lehetett a kolosséi gyülekezet. Egyáltalán milyen levegő uralkodott az első keresztyén gyülekezetekben, és hogy Jézus Krisztus milyen nagy horderejű változást vitt véghez a benne hívők életében.

Pál itt valami olyat kér Filemontól, amire azt szokták mondani: ilyen nincs, ez nem igaz, megáll az ész, hogy jut ilyen eszébe? Úgy jutott olyan eszébe, hogy a Krisztusban újjászületettek között egészen más emberi kapcsolatok alakultak ki, egészen más normák érvényesültek, mint a világban. És ez ma is így van, tanulságos lesz ezt látnunk.

Mindig jellemző, hogy kitől mit merünk kérni. Egy fiatal lelkészcsalád került egy faluba több apró gyerekkel. Az egyik gyermek karácsony éjszakáján belázasodott. Ezt így szokták időzíteni a gyerekek: szombaton, karácsonykor, nagy ünnepen, főleg lelkészcsaládokban. Negyven fok fölé ment a láza és félrebeszélt. Mit tegyenek?

A szomszéd faluban volt orvos, de még sosem találkoztak vele, most éjszaka, karácsony éjszaka zörgessenek be hozzá? Ezt nem lehet! Akkor eszükbe jutott, hogy

a harmadik faluban a lelkész kolléga felesége gyermekorvos. Felhívták őket telefonon, a válasz csak ennyi volt: öltözök és megyek, addig is borogassátok. Így is történt, s noha a fiatalasszony is kisbabát várt, a nagy pocakjával éjjel kettőkor szépen felkelt, elment és kezelésbe vette a kicsit. És egyiküknek sem jutott eszébe, hogy ez most mibe kerül, mennyivel tartozunk. Évek óta a legszorosabb lelki-testvéri kapcsolat volt közöttük. Őt fel merték hívni a bajban. Ő meg a legtermészetesebb módon jött és segített a bajban és ezzel be volt fejezve. Pontosabban azzal folytatódott, hogy a következő napon meg ő hívta fel őket: hogy van a kicsike?

Nos, ez jellemző itt Pál és Filemon kapcsolatára, hogy valami olyat kér Pál Filemontól, ami valóban nem jutott volna eszébe akkor senkinek. Miért? Miről van itt szó?

Azt olvastuk, hogy Filemon a kolosséi gyülekezet vezetője volt. Jómódú ember lehetett, akinek elég nagy háza volt ahhoz, hogy ott gyűljenek össze a keresztyének. a III-IV. századig nem voltak imaházak, hanem magánházaknál jöttek össze istentiszteletre Jézus Krisztus tanítványai. Filemon valószínűleg Páltól hallotta először az evangéliumot, mert Pál itt emlékezteti őt erre, és a fiával, Arkhipposszal együtt valószínűleg ők voltak a kolosséi gyülekezet első pásztorai. És mint ahogy Filippiben Lídia, úgy itt, Kolosséban Filemon, amikor megnyitotta a szívét az Úr Jézus előtt, akkor megnyitotta a házát az Úr Jézus tanítványai előtt. - Mivel jómódú ember volt, úgy látszik rabszolgái is voltak. Az egyik fiatal rabszolgája, ez a bizonyos Onézimosz, meglopta, aztán megszökött. Valahogy elkerült oda, ahol akkor Pál apostol volt. Vagy direkt kereste őt, mert sokat hallhatott róla otthon, vagy elkeveredett ez a gyerek valahogy oda. Pál éppen akkor börtönben volt. Pál Jézushoz vezette ezt a rabszolgafiút. Megváltozott az élete és hálából ottmaradt és szolgált az öreg apostolnak. Pál bevallja, hogy ez jól jött neki. Idős is volt ő már, beteg is volt, régóta fogoly volt, tehát nagy segítséget jelentett ez a fiú. De...

Pál arra gondolt, hogy ez így nincs rendben. Kétszeresen sincs rendben. Onézimosz ugyan rendezte a múltját és bocsánatot kapott bűneire Istentől, de rendezni kell a dolgokat Filemonnal is, és tőle is bocsánatot kell kérni egyrészt. Másrészt ő itt ingyen használja a más szolgáját, és Isten gyermekei soha nem akarnak potyázni. Jól jött neki Onézimosz segítsége, de Onézimosz Filemonnak a tulajdona, Filemon szolgája. Ezt így nem lehet sokáig csinálni. Onézimoszt vissza kell küldenie a gazdájához. Na de ez életveszély!

Abban az időben a szökött rabszolgát a legtöbbször, ha előkerült, egyszerűen kivégezték. Már csak elrettentő példaként is. Jobb esetben a homlokára sütötték, hogy szökevény, egy életen át ott hordta mint bélyeget, és attól kezdve a legkeményebb bánásmódban részesült, és a legutálatosabb munkákat kellett végeznie egész életében. Most hazaküldi Onézimoszt, Filemon ugyan keresztyén ember, de a keresztyénekben is van méreg, meg feltámadhat a bosszúvágy, nem szabad kiszolgáltatnia Onézimoszt Filemonnak. De haza kell küldeni.

Nem volt ez könnyű feladat Pálnak. Ő szerette Filemont és szerette Onézimoszt is. Most melyiket szeresse jobban. Nem kell jobban, mindkettőt szeretni kell, és megtalálta a megoldást. A becsületes mód az, hogy hazaküldi Onézimoszt

Filemonhoz, de védelmet biztosít neki ezzel a levéllel. Nem egyedül küldi, hanem másodmagával és a másik viszi ezt a levelet. És lehet, hogy Filemon méregbe gurul, amikor meglátja a szökevényt, de előbb el kell olvasnia a levelet, és majd meglátjuk, utána mit cselekszik. És a hajmeresztő kérése az apostolnak ez: "fogadd őt magadhoz, de nem úgy mint rabszolgát, hanem mint a Krisztusban testvéredet, aki nekem is testvéremmé lett a Krisztusban."

Hogy kell ezt megvalósítani? Egy gazember, tolvaj, szökevény megkerül és fogadjam tárt karokkal, mint a Krisztusban testvéremet? Mintha mi sem történt volna? Nem mintha mi sem történt volna, bocsánatot kell kérni és Pálnak erre is van figyelme: amivel pedig téged megrövidített, azt én megfizetem neked. (Ravasz László szellemesen írja magyarázatában, hogy mint egy váltót aláírja az apostol.) Azt olvastuk: "én, Pál, a saját kezemmel írom ezt, megadom neked!" Rendezni kell a bűnöket, de mindenkinek a helyére kell kerülnie.

A szokatlan kérés tehát ez: egy szökött rabszolgát úgy fogadj vissza, mint veled egyenrangú társat a Krisztusban. Ez a képes helyhatározó többször is elhangzik a levélben: az Úrban, vagy a Krisztusban. Mert ez olyan mikroklíma, amiben egészen megváltozik a dolgok súlya és jelentősége. Azelőtt sem Filemon nem volt az Úrban, sem Onézimosz, de még Pál sem. Most ők mind a hárman kegyelmet kaptak Istentől a Krisztus kereszthaláláért, mind a hármukat tisztára mosta Jézus vére a múlt bűneitől, mind a hárman Jézusnak köszönhetik az új életet és neki hálásak nagyon, és ez olyan erős kötelék lett hármuk között, hogy itt jelentéktelenné válik az egyébként óriási társadalmi, életkorbeli, műveltségbeli, anyagi, akármilyen különbség. A Krisztusban nincs többé sem férfi, sem nő, sem rabszolga, sem rabszolgatartó - olvassuk Pál egy másik levelében -, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztusban. (Gal 3,28).

Jó, szép, szép. Ez szépen hangzik, de azért mégis, mit fog ahhoz szólni a környezet? Filemont legjobb esetben bolondnak fogják tartani, vagy meglincselik, hogy precedenst teremt ilyesmire. Mit csinál akkor a többi ragszolga? Elszökdösnek, s vagy megkerülnek, vagy nem, aztán nem lesz semmi, mert az Úrban...

Na, de hát ez nem így van! Onézimosz valóban az Úrban volt. Neki valóban új élete volt. Ő csakugyan testvérévé lett Filemonnak. Ő nem ezzel a büszkeséggel tér haza, hanem a szükséges alázattal.

Erről szól ez a levél, és ez volt maga a történet, az esemény. Nézzük meg most ennek a három férfinek az arcképét röviden, akikről ebben a levélben szó van, és csodáljuk a mi Urunk Jézus újjáteremtő munkáját, és vágyakozzunk arra, hogy minket is egészen újjá tegyen, mert Ő ma is végzi ugyanezt a munkát.

1. Az első szereplő Pál.

Róla azt tudjuk, hogy irtotta a keresztyéneket. Legszívesebben mind egy szálig kipusztította volna őket. Azt olvassuk: öldöklléstől lihegve ment Damaszkuszba is, hogy ott is összefogdossa Jézus tanítványait. Akkor Jézus megszólította őt az úton és bemutatkozott neki: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Aztán tudod-e, hogy miért üldözöl? És ez az értelmes ember meghökkent. Nem tudott válaszolni a kérdésre,

hanem rövid gondolkozás után letette a fegyvert Jézus előtt és egy kérdése maradt: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Eddig ő nagyon jól tudta, hogy mit akar cselekedni. Mostantól kezdve egy lépést sem akar tenni az ő új Urának akarata nélkül. Jézus Krisztus rabszolgája lett.

Több levelét szívesen kezdi ezzel: én, Pál, a Krisztus Jézus rabszolgája. És igyekszik mindenkit Jézushoz vezetni. Amikor börtönbe csukják, az őrei közül is sokan megtérnek, és íme ez a hozzá betévedt fiú, Onézimosz is hitre jut, Jézus Krisztus tanítványa lesz. És joggal magánál tarthatná. Rászorul a segítségére, Isten ajándéka lett a számára ez a fiú, és tovább űzhetné-fűzhetné a gondolatait: tulajdonképpen Filemonnak magától is eszébe juthatna, hogy valakit küldhetett volna ide, sőt ő maga is eljöhetne szolgálni Pálnak. - Utal erre: helyetted is szolgált nekem Onézimosz. Nyugodtan ott felejthetné maga mellett, hogy legyen segítője.

Ő azonban nem felejti ott, mert ő tudatos életet él és Jézusnak engedelmes életet, és tudja, hogy ez így nincs rendben. Ezt a fiút haza kell küldeni. Na, de neki így lenne kényelmesebb. Nem az a fontos, hogy neki mi a kényelmes, az a fontos, hogy mi Jézusnak az akarata. Hogy vannak rendben a dolgok, hogyan történik minden úgy, ahogy az Isten akarata szerint helyes. Itt az a feladat, hogy haza kell küldeni. Joga lenne hozzá, hogy ott tartsa, de nem él a jogával. Tipikus jézusi jellemvonás.

Azt olvassuk a Filippi levél 2. részében a mi Megváltónkról, hogy nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő, hanem emberekhez hasonlóvá lett, megüresítette magát, megalázta magát, mert így tudta elvégezni a mi váltságunkat. Engedelmes maradt halálig, mégpedig a kereszthalálig. Nem élt a jogával, mert a szeretet felette volt annak, ami neki testileg kedvező lett volna.

Ugyanezt teszi itt Pál. Lemond a kényelméről és elhatározza, hogy Onézimoszt haza kell küldeni. És Filemonnak sem azt írja, hogy utasítlak erre meg arra, noha utal arra, hogy írhatná ezt, mert végső soron ő Filemonnak lelki vezetője. Ráadásul lelki atyja. Filemon az új életét annak köszönheti, hogy Pál Jézushoz vezette őt. De ez sem jön itt szóba. Röviden utal rá Pál, amiért ő is hálás, és azt mondja: noha én megparancsolhatnám neked nyíltan, ami a kötelességed lenne, a szeretet miatt azonban inkább kérlek. Én, Pál, az öreg, aki most fogoly is a Krisztusért.

A szeretet miatt. Szeretetbe van ágyazva minden akciója. Jogait félreteszi, nem érvényesíti. A másiknak az érdekeit nézi, a másik fejével próbál gondolkozni, és így engedelmeskedik Jézusnak.

2. Mit tudunk meg Onézimoszról?

Mint rabszolga, a gazdájának elidegeníthetetlen tulajdona volt, kiszolgáltatva neki halálig. Meglopta. Megszökött. Menekült és most vissza kell mennie. De mi lesz, ha megérkezik?

Ennek a fiatalembernek a szíve remeghetett. Mi lesz, ha megérkezik? Mert noha Filemon keresztyén, a jogot itt is lehet érvényesíteni. Nem kell, hogy agyonüsse megkerült rabszolgáját, de megfelelően megbüntetheti. Mi lesz az a megfelelő? Milyen büntetésre számíthat? Túléli-e azt a büntetést? Egyáltalán Filemonnak igaza

van most vele szemben. Lehet-e ilyet kérni: bocsáss meg mindent, amit ellened elkövettem, aztán Pál majd megfizeti valamikor, ha kikerül a börtönből.

Onézimosz is érzi, hogy ezek nehéz dolgok. Ott van a félelem ilyenkor az ember szívében. Az a Jézus Krisztus, akinek a szolgájává szegődött ez a rabszolgafiú, meg tudja-e védeni őt? Van-e annyi hatalma Jézusnak, hogy visszafogja Filemon indulatait? Van-e annyi hatalma, hogy odaáll e mellé a kiszolgáltatott fiú mellé, és oltalmával körülveszi? Meri-e hinni Onézimosz azt, amit elvileg hitt, de most a hétköznapok gyakorlatában kell komolyan venni? Ez nagy vizsga ennek a bimbózó, kezdő hívő embernek. Valóban olyan hatalmas-e az Úr Jézus, mint amilyennek neki Pál beszélt róla? Mint ahogy ő hiszi, hiszi, de azért életveszélyes vállalkozás hazamenni.

Tőle ezt tanuljuk meg: Rá merte bízni magát életveszélyesen Jézusra. Nem tudjuk a történet folytatását, de biztosra lehet venni azt, hogy Filemon nem állt bosszút. Csodálhatjuk az Isten nagy kegyelmét, hogy egy ilyen egyszerű, tolvaj gyerekből olyan hívőt formált, aki egészen rá meri magát bízni az ő Gazdájára.

3. És mit tanulhatunk meg Filemontól?

Nagyon nehéz volt az ő helyzete. Érdemes elképzelnünk, amikor a kezébe adták a levelet és elkezdte olvasni. Nem tudom, vajon ott remegett-e már előtte Onézimosz, vagy aki a levelet vitte, nem engedte egyelőre Filemon elébe Onézimoszt, ez csak a mi találgatásunk, amit hagyjunk is. Mindenesetre ott van a levélben, hogy Pál, Filemon lelki atyja azt kéri: fogadd vissza úgy, mintha engem fogadnál - azonos súlycsoport az apostol meg Onézimosz? -, nem úgy, mint rabszolgát, hanem úgy, mint aki közben a Krisztusban testvérem lett, meg neked is testvéred, Filemon. Mit csinálsz a testvéreddel? Egyébként a tartozást rendezzük, azt majd én megfizetem neked.

Lesz-e bátorsága Filemonnak másként cselekedni, mint ahogy minden kollegája cselekedett volna? Lesz-e bátorsága a világtól, annak a szokásrendjétől, jogrendjétől, elvárásaitól radikálisan eltérni azért, mert Jézus Krisztus most ezt így kívánja tőle, mint Jézus Krisztus szolgájától? És képes lesz-e feltétel nélkül megbocsátani?

Ki tudja, hányszor megtárgyalhatták Onézimosz távollétében, hogy miket csinált ez a gazember, vajon hol járhat? Reméljük, utoléri a büntetés stb. S egyszer csak megjelenik mint keresztyén, mint testvér. Mérhetetlenül megalázó helyzet volt ez Filemonnak. Ő mint rabszolgatartó, mint jómódú, - most kicsit anakronisztikusan mondom: cívis - egy kis jöttment szolgalegénnyel teljesen azonos súlyúnak tekintse magát? Csak azért, mert az megtért? - Na de hát ez óriási dolog, hogy valaki megtér!

Onézimoszban ugyanúgy élt Krisztus, mint Filemonban. Filemonnak ugyanúgy megbocsátotta Isten a bűneit Jézusért, mint Onézimosznak. A legfontosabb kérdésekben tényleg nincs különbség. Akkor ezt mégis csak komolyan kell venni. Filemonnak is vizsgahelyzet volt. Hiszi-e, amit hisz, át meri-e tenni a hétköznapok gyakorlatába azt, amit elvileg igaznak tartott? Isten minket is állít ilyen vizsgahelyzetbe. Vajon hogy szoktunk vizsgázni?

Három teljesen különböző ember. Egy fiatal tanult rabbi, aki öldökléstől lihegve írtja Krisztus tanítványait. Egy jómódú pogány rabszolgatartó; és egy kis senki, még csoda, hogy a neve szerepel a Bibliában, mert ezek olyan névtelenek, akiket említeni sem érdemes. Három teljesen különböző ember, és a Krisztusban az újjászületés után - testvérek. Érvényesül-e ez a testvériség?

Mindegyiken megjelenik valami Jézusra jellemző tulajdonság. Pál nem a maga kényelmét keresi, nem él a jogával, hanem másoknak az érdekében cselekszik, és igyekszik összehozni embereket és menteni emberek életét. Onézimosz a kezdő hitével is rábízza magát Jézusra: Uram, én most már a te rabszolgád is vagyok, te meg tudsz engem őrizni. Filemon pedig ki tudja-e mondani azt: Onézimosz a testvérem és megbocsátok.

A lelkigondozás során gyakran találkozom azzal, hogy ahol megjelenik egy-egy ilyen jézusi tulajdonság, ott a legösszekuszáltabb helyzetre is megvan a megoldás. Mert ha valaki nem tud vagy nem akar megbocsátani ellene ténylegesen elkövetett bűnöket egy házasságban, egy barátságban, munkatársi kapcsolatban, akkor megáll az élet, akkor nem lehet továbbmenni. Ha nincs bocsánat, akkor hogyan élünk tovább egymás mellett és egymásért? Ha valaki képtelen lemondani a jogairól és mindig azokat emlegeti, akkor olyan mérhetetlen keserűség halmozódik benne amiatt, hogy nem adják meg neki azt, ami neki járna, hogy egy életre bebiztosította a boldogtalanságát. Mindig lesz oka arra, hogy keseregjen, hogy nem kapott meg valamit, amihez neki joga lenne.

Ha valaki nem kész erre a mély maga megalázásra, amire itt Filemon rákényszerült, akkor nem tudja észrevenni a másikban a Krisztust, akkor sose lesz igazi bizalmas, meghitt, őszinte kapcsolata emberekkel, és akkor a Krisztussal való kapcsolata is meglazul.

Micsoda lehetőség az, hogy ilyen emberekből Jézus a megváltás által, az Ő Szentlelke által egészen újakat formál. Milyen nagy lehetőség, hogy megtanulhatunk mi is ugyanúgy feltétel nélkül megbocsátani egymásnak, ahogy Isten nekünk. Milyen nagy lehetőség, hogy rábízhatjuk mi is életveszélyesen magunkat a mi Megváltónkra. Milyen nagy lehetőség az, hogy nem a rangot, nem a múltat, nem a címet, meg az érdemeket, meg az áldozatokat soroljuk, hanem azt: ha te is azt tudod mondani a Mindenhatónak: Atyám, meg én is azt mondom: Atyám, akkor mi testvérek vagyunk, függetlenül minden egyébtől.

Hadd fejezzem be azzal, hogy ahogyan Pál apostol mintegy odavezette Filemonhoz Onézimoszt, biztosítva őt arról, hogy ő kifizeti Onézimosz minden tartozását, ugyanígy vezet oda az Úr Jézus minket a mi mennyei Atyánkhoz, miután kifizette minden adósságunkat és tartozásunkat. És ezt éppen a Kolosséba írt levélben olvastuk. A 2. részben volt ezt a mondat: "odaszögezte a keresztfára az ellenünk szóló adóslevelet." Ő előbb megbocsátott nekünk mindent, még a jövőben elkövetett bűneinket is, mint ahogy nekünk meg lehet bocsátanunk egymásnak. Ő előbb kiszolgáltatta magát az Atya akaratának, mint ahogy nekünk erre lehetőséget ad. Boldog ember az, aki így megy oda Istenhez Jézussal, és komolyan veszi, hogy valóban minden adósságát kifizette.

Imádkozzunk!

Istenünk, köszönjük, hogy nem végzel félmunkát. Köszönjük, hogy akiben elkezdted a jó dolgot, el is végzed azt a Krisztus Jézus napjáig. Belőlünk olyan sok minden hiányzik még. Könyörülj rajtunk, és kérünk, kezdd el hatalmasan újjáteremtő munkádat, hogy kiléphessünk minden semmit sem jelentő üres vallásosságból, és elmondhassuk azt, hogy "aki a Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, ímé újjá lett minden."

Hadd ragyogjanak fel a mi nyomorult életünkön a te dicsőséges tulajdonságaid, megváltó Urunk Jézus Krisztus. Tedd könnyűvé számunkra a megbocsátást, hiszen naponta a te bűnbocsátó kegyelmedből élünk. Adj bátorságot nekünk, hogy higgyük, amit hiszünk, és merjük reád bízni magunkat, szeretteinket, népünket, akár életveszélyes helyzetekben is. Taníts meg minket arra, hogy te szelíd és szívből alázatos vagy, és tedd könnyűvé, hogy megalázzuk magunkat minden olyan helyzetben, amikor az szükséges, hogy aztán te felmagasztalhass bennünket.

Köszönjük, hogy mindezt úgy kérhetjük tőled, hogy tudjuk: neked minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen.

Könyörgünk hozzád azokért, akik az elmúlt héten lehettek csendeshéten, hogy az ördög ki ne kapja az igét a szívükből. Könyörgünk azokért, akik ezen a héten hallgatnak naponta igét, hogy az ige sok gyümölcsöt teremjen az életükben. Könyörgünk, őrizd meg azokat, akik ma indultak el Kárpátaljára, kétkezi munkára, hogy tudjanak neked szolgálni. Könyörgünk népünkért, adj ennek a népnek lelki felébredést. És könyörgünk, hogy ezen a héten hadd maradjunk mindannyian hűségesebbek hozzád, mint korábban.

Kérünk, segíts a csendben folytatni az imádságot.

Ámen.